

Κατά την πρώιμη Βυζαντινή περίοδο, ανακόπηκε η αναπτυξιακή πορεία της Αχαΐας, λόγω της εισβολής των Γότθων (το 395 π.Χ.), της θρησκευτικής αντιπαράθεσης Χριστιανών - Εθνικών και του μεγάλου σεισμού, του 551 μ.Χ., που συγκλόνισε πολλές περιοχές της Αυτοκρατορίας.

Προς τα τέλη περίπου του 6ου μ.Χ. αιώνα, άρχισε η οικονομική ανάκαμψη της Αχαΐας με την παραγωγή του μεταξιού, που μεταδόθηκε άλλωστε και σε άλλες περιοχές του Βυζαντίου. Ωστόσο, στην Αχαΐα και στην Πελοπόννησο γενικότερα έλαβε ευρεία έκταση, κάτι που το μαρτυρεί η μετονομασία της σε Μορέας ή Μοριάς, από τις χιλιάδες μουριές, που καλλιεργήθηκαν, για την αναπαραγωγή των μεταξοσκώληκων.

Η ανάπτυξη της μεταξουργίας, ωστόσο, ανακόπηκε από τις φοβερές αναστατώσεις που προκλήθηκαν από τους Σλάβους, οι οποίοι, εκμεταλλευόμενοι τη μείωση του εγχώριου πληθυσμού από το θανατηφόρο λοιμό του 746 ή 747 μ.Χ., κατέλαβαν τους ερημωμένους οικισμούς και όταν εκδιώχτηκαν από αυτούς, τότε, το 783 μ.Χ., επαναστάτησαν. Δεν πέρασαν, όμως, πολλά χρόνια και το 805 μ.Χ. σημειώθηκε νέα εισβολή των Σλάβων και των Σαρακηνών, που τελικά αποκρούστηκε και ανάγκασε τους εισβολείς να περιοριστούν σε ορισμένες ορεινές περιοχές της Αχαΐας. Πρόκειται, για τα «Νεζερά» ή «Νεζεροχώρια» (Καλάνιστρα, Κάλανος, Πλάτανος, Κομπηγάδι, Λακκώματα, Χρυσοπηγή κ.ά.) του Δήμου Φαρρών.

Η δε ονομασία τους «Νεζερά», προέρχεται από την επωνυμία της φυλής, Εζερίτες, που κατοίκησε την περιοχή.

Οι νέοι άποικοι, αφού εκχριστιανίστηκαν, αφομοιώθηκαν πλήρως από τους Αχαιούς.

Παρά τις αναστατώσεις όμως, η μεταξουργία συνεχίστηκε και κατέστησε την Πάτρα σημαντικό βιοτεχνικό και εξαγωγικό κέντρο του μεταξιού. Ονομαστά ήσαν τα εργαστήρια της αρχόντισσας Δανηλίδας, στην περιοχή του Βλατερού (συνοικία της Πάτρας), με τους χιλιάδες δούλους που διέθετε και τους ειδικούς εριουργούς, τους λεγόμενους «Βλαττάδες», τα προϊόντα των οποίων ήσαν ξακουστά σε ολόκληρη την Αυτοκρατορία.

Η ισχύς της Δανηλίδας ήταν τέτοια που το 868 μ.Χ., ο νέος αυτοκράτορας ανακήρυξε την Πατρινή αρχόντισσα σε Βασιλομήτορα, ως ανταμοιβή για τις υπηρεσίες της, στην ανάδειξη του στο θρόνο.

Η ανάπτυξη της Αχαΐας και γενικότερα της Πελοποννήσου, τους 9ο, 10ο και 11ο αιώνες, είχε βεβαίως και τα αντίθετα αποτελέσματα, γιατί η ευμάρεια της περιοχής προσέλκυε διάφορους επιδρομείς, όπως τους Σαρακηνούς, τους Βούλγαρους, τους Νορμανδούς και τους Ενετούς.